

«Empreses amb cor» per als aturats

Aquesta imatge parla

gües familiars i sense prestació d'atur. A la presentació del projecte —titulat «Feina amb cor»—, hi varen assistir uns 200 empresaris, representants de 130 empreses disposades a fer contractes de formació o de pràctiques amb Càritas. Són les «Empreses amb cor». «L'acollida i l'acompanyament són els pilars bàsics de Càritas», va dir el cardenal. Foto: Una de les actuacions musicals que varen acompanyar l'acte.

▶ Càritas Diocesana de Barcelona, en un acte celebrat el 28 d'octubre al Teatre Victòria, presidit pel cardenal Lluís Martínez Sistach, va presentar un projecte que ja s'ha posat en marxa. Es tracta de fer un acompanyament de persones que fa més d'un any que són a l'atur, amb càrregues familiars i sense prestació d'atur.

GLOSSA

Un recordatori signe d'amor i de fe

Un matrimoni ha vist els seus quatre fills créixer, casar-se, ser pares i fer-los avis. Aquella família que tots dos iniciaren il·lusionats, fa ja una colla d'anys, aplega al seu voltant un bon nombre de persones. Sempre els ha preocupat el curs de la vida dels seus fills. Els van educar proposant-los com a fites els ensenyaments de Jesús. Els aproparen a la pregària i a la pietat popular en l'àmbit familiar, on van aprendre a memoritzar les pregàries fonamentals i a trobar-ne i retrobar-ne el sentit. Iniciats a partir d'uns moments determinats —matí, nit...—, moments importants de pregària, aprengueren que Déu és arreu i que el podem trobar en qualsevol moment per adreçar-nos a Ell amb fe i confiança. Van aprendre a discernir a partir de la vida dels pares i del seu testimoni dels valors evangèlics, reforçats a la catequesi per l'acció dels catequistes. Moltes persones concretes de l'entorn familiar també procuraren testimoniar el Crist, la seva resurrecció, i acompanyar-los en el coneixement del camí de les benaurances i la possibilitat de caminar-hi amb l'ajuda de Déu.

Els fills, en fer-se grans, han seguit diversitat de camins des de l'exercici de la seva llibertat, que els pares han respectat sense deixar

de pregar sovint per ells i per les seves famílies. Les rutes són diverses, diversa ha estat la resposta a les crides. Resta en el fons el testimoni de la pregària i el model de vida coherent presentat. Per sobre de tot, la confiança que Déu s'ocupa de tots i cadascun dels seus fills, de les nores i dels néts.

L'avi de la família ha preparat un text que ha imprès i plastificat. Diu així: «En el decurs de la teva vida et poden passar coses bones i també dolentes; sempre sabràs a qui recórrer, siguin d'una o altra mena. Però si arriba el moment que et sembla que estàs perdut i no saps on anar o a qui acudir, recorda que n'hi ha Un que sempre t'espera i que mai es cansa i que per això ens va deixar una pregària que Ell mateix ens va ensenyar i que et recordo». L'altra cara de la targeta comença: «Pare nostre que esteu en el cel...». Pensa parlar amb cada membre de la seva nombrosa família i lliurar-li la targeta amb afecte. «No t'avergonyeixis de donar testimoni de nostre Senyor» (2Tm 1,8). De ben segur que la targeta esdevindrà no només recordatori simpàtic i funcional sinó, sobretot, signe de l'amor i la fe de l'avi. Trobament i acollida en el diàleg, un nou testimoni d'amor.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

La dimensió eclesial de la fe

Aquest diumenge, festa de Jesucrist, Rei de l'Univers, acaba l'Any de la Fe que promulgà i inicià Benet XVI el dia 11 d'octubre de 2012, tot recordant l'inici del Concili Vaticà II, clausurat pel papa Francesc. Però el compromís de la fe, el compromís de viure com a cristians enmig del món d'avui continua.

Com a continuació de la carta pastoral titulada *Homes i dones de fe*, que vaig publicar al començament del curs passat, aquest any he dedicat una nova carta al tema de la fe, però amb una relació especial amb l'Església i amb la comunitat cristiana. Porta com a títol *Viure la fe i edificar la comunitat cristiana*.

Avui més que mai, per tal de viure la fe, és imprescindible el suport i el clima que pot aportar una veritable comunitat cristiana. I la primera i més gran comunitat cristiana és l'Església. Ella és la mare de la nostra fe.

La dimensió eclesial de la fe s'expressa sobretot a l'eucaristia

Aquesta imatge parla

Què significa creure eclesialment? Creure eclesialment vol dir que el *crec* és, de fet, un *creiem*: el *jo* de la confessió de fe cristiana no és el *jo* aïllat de la persona, sinó el *jo* comunitari de l'Església. Quan dic *jo crec*, supero les fronteres de la meua subjectivitat aïllada i m'integro en el subjecte comú que és l'Església. L'acte de fe cristiana és sempre un acte que faig en Església i que em situa en la comunió de l'Església.

Per això Benet XVI, en la carta en què proposava la celebració de l'Any de la Fe, diu: «Creure no és un fet privat. Professar amb la boca indica, al seu torn, que la fe implica un testimoniatge i un compromís públic. El cristià no pot pensar que creure és un fet privat..., la mateixa professió de fe és un acte personal i al mateix temps comunitari. En efecte, el primer subjecte de la fe és l'Església. En la fe de la comunitat cristiana cadascú rep el baptisme, que és el signe eficaç de l'entrada en el poble dels creients per aconseguir la salvació.»

L'encíclica del papa Francesc publicada amb motiu de l'Any de la Fe, titulada *Lumen fidei* —*La llum de la fe*—, afirma clarament que la vida de fe es dona en un àmbit comunitari i té un fonament comunitari. Així es pot comprendre la gran importància d'edificar avui i de poder disposar d'unes comunitats cristianes que ho siguin veritablement.

Aquesta visió ens pot ajudar molt a viure més conscientment la nostra fe. Avui predomina, també en l'àmbit de la creença, una visió individualista. Però aquest plantejament ens tanca a la riquesa i fins i tot al consol de la visió més comunitària, en la qual assoleixen el seu veritable sentit la litúrgia i els sagraments, sobretot el baptisme i l'eucaristia.

A la litúrgia de la missa, hi trobem una pregària bellíssima dirigida al Senyor que diu així: «No mireu els nostres pecats, sinó la fe de l'Església». L'Església es proposa ser una comunitat que acull, dialoga i acompanya els qui confien trobar-hi Jesucrist. No es considera una comunitat de selectes o de perfectes, sinó de pecadors redimits i perdonats per Crist. Per això —com ens diu ben sovint el papa Francesc— ha de ser sempre i abans que tot una comunitat de perdó i de misericòrdia.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

ENTREVISTA

MARIA ROSA SERRANO

La fe i la viduïtat

L'any 1943 es va constituir a Lourdes la Fraternitat de Santa Maria de la Resurrecció. Un grup de vídues de la guerra van demanar al P. Henri Caffarel, fundador dels Equips de matrimonis de la Mare de Déu, que les ajudés a discernir el sentit que sorprenentment tenien totes d'oferir la seva viduïtat a Déu, sense deixar d'atendre les seves obligacions familiars, bàsicament els fills. La Maria Rosa Serrano és la responsable regional de la Fraternitat a Catalunya.

Per què hi havia aquesta necessitat?

Perquè aquestes vídues, especialment la M. Françoise de Baucheman, eren molt conscients en el seu matrimoni de la importància del vincle conjugal. No podien assumir la mort del marit sense trobar-hi una resposta, que van trobar ajudades pel P. Caffarel en la reflexió sobre la comunió dels sants.

I actualment?

Els sentiments i la crida que van experimentar les nostres germanes són els mateixos que sentim les actuals integrants de la Fraternitat. Creiem que l'amor és més fort que la mort: volem ser testimonis de resurrecció. A la Fraternitat ens comprometem a pregar per les llars —especialment les que estan en conflicte—, en la dedicació a la família i a diferents tasques dins l'Església.

A l'estiu van fer uns exercicis a Lourdes, pel 70è aniversari...

Va ser una joia molt gran. Reunir-nos tota la Fraternitat, conèixer-nos amb germanes d'altres continents, amb els seus testimonis tan punyents i interpel·ladors... A les europees, ens van donar un gran testimoni de perdó, de compartir el poc que tenen, de valentia davant el repte del dia a dia tan dur que viuen i l'alegria que transmeten.

Òscar Bardají i Martín

LA INFÀNCIA DE JESÚS

Crist Rei: «El seu regne no tindrà fi»

L'àngel anuncia que Déu no ha oblidat la seva promesa; ara, en l'infant que Maria concebrà per obra de l'Esperit Sant, aquesta promesa es complirà. «El seu regne no tindrà fi», diu Gabriel a Maria.

Certament, continua essent veritat també la paraula que Jesús va dir a Pilat: «El meu regne no és d'aquí baix» (Jn 18,36). A vegades, en el curs de la història, els poderosos d'aquest món l'atrauen cap a ells, però precisament llavors aquest regne està en perill: ells volen enllaçar el seu poder amb el poder de Jesús, i justament així deformen el seu regne, l'amenacen.

O bé aquest queda sotmès a la insistent persecució per part dels dominadors que no toleren cap altre regne i desitgen eliminar el rei sense poder, el poder misteriós del qual, tanmateix, temen.

Però «el seu regne no tindrà fi»: aquest regne diferent no està construït sobre un poder mundà, sinó que es fonamenta solament sobre la fe i sobre l'amor. És la gran força de l'esperança enmig d'un món que tot sovint sembla abandonat de Déu. El regne del Fill de David, Jesús, no coneix fi, perquè en ell regna Déu mateix, perquè en ell el regne de Déu entra en aquest món. La promesa que Gabriel va transmetre a la Verge Maria és veritat. Es compleix sempre de nou.

Joseph Ratzinger-Benedict XVI
(*Jesús de Natzaret*, 3a part, Ed. Claret)

SER PADRES

El derecho del niño a jugar

El niño necesita del juego casi tanto como de la alimentación. Podríamos decir que el juego es su alimento espiritual durante los primeros años de vida. Nadie puede negar a un niño su derecho-necesidad de aprender jugando.

Pues sí, es necesario jugar para aprender. Mediante el juego, el niño aprende a conocerse a sí mismo y a comprender a los demás. El juego infantil es el maravilloso aprendizaje de la futura vida en comunidad. Es una especie de miniatura del día de mañana, con todas sus esperanzas, sus alegrías, sus frustraciones... El juego es una magnífica entrada en el reino de la fantasía de nuestros hijos. Participar con ellos en sus juegos es hacerlos más nuestros, al tiempo que nos hacemos más como ellos.

El juego es innato en el ser humano. No obstante, hay determinadas situaciones en que el niño no juega. No juega, por ejemplo, si se siente abandonado, porque para jugar, aunque sea solo, necesita saber que cuenta con personas vinculadas a él que acudirán en su ayuda si lo precisa. Tampoco juega si tiene hambre o sueño, necesidades más perentorias...

La última etapa del juego es el simbólico o de fantasía (juego en ausencia de objetos). Su función es ayudar al niño a asimilar la realidad, es la forma de pensar del niño. El niño que realiza un buen juego simbólico tendrá un buen desarrollo de su lenguaje.

Dr. Paulino Castells
(*Consejos del doctor para padres principiantes*, Edicions 62, Barcelona)

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Gaudí, precursor del Concili Vaticà II

Gaudí és, en moltes coses, un precursor del Concili Vaticà II (1962-1965), i la Sagrada Família conté intuïcions extraordinàries. Una d'aquestes intuïcions és el paper que l'arquitecte atorga al poble que es reuneix per celebrar l'eucaristia. Diu Gaudí: «És necessari que el poble prengui part en els cants de l'Església» (Puig Boada, *El pensament de Gaudí*, n. 355).

A l'interior de la Sagrada Família el lloc propi del poble és la nau, l'espai que hi ha entre el baptisteri i l'altar, entre els sagraments del baptisme i de l'eucaristia. El baptisme és una il·luminació i la llum del baptisme es renova cada diumenge en la celebració de l'eucaristia. La nau és l'espai de la il·luminació, l'àmbit de la llum. Gaudí ha omplert la nau de llum: la seva lluminositat i la seva bellesa no fereixen, sinó que reconcilien i apropen al misteri de Déu, Pare, Fill i Esperit Sant.

En segon lloc, la nau de la Sagrada Família simbolitza la vida cristiana del poble de Déu, cridat a la santedat. Aquesta és la raó per la qual Gaudí ha projectat un bosc de columnes, que provoca alhora admiració i recolliment, «intimitat amb amplitud», com diu el mateix Gaudí (Puig Boada, o.c., n. 209).

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol a la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 25. ■ Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Dn 1,1-6.8-20 / Sl: Dn 3,52a.52b.53-56 / Lc 21,1-4]. Santa Caterina, vg. i mr. d'Alexandria, titular del monestir del Sinaí (s. IX), patrona dels filòsofs.
- 26. ■ Dimarts** [Dn 2,31-45 / Sl: Dn 3,57-61 / Lc 21,5-11]. Sant Silvestre (†1267), abat, fund. branca benedictina; sant Lleonard de Porto Maurizio, prev. franciscà.
- 27. ■ Dimecres** [Dn 5,1-6.13-14.16-17.23-28 / Sl: Dn 3,62-67 / Lc 21,12-19]. Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (1830); beat Ramon Llull, mr., terciari franciscà, de Mallorca (1232-1316).
- 28. ■ Dijous** [Dn 6,11-27 / Sl: Dn 3,68-74 / Lc 21,20-28]. Sant Ruf, mr.; sant Mansuet, bisbe i mr.; sant Jaume de Marchia, prev. franciscà.
- 29. ■ Divendres** [Dn 7,2-14 / Sl: Dn 3,75-81 / Lc 21,29-33]. Sant Sadurní, Serni o Cerní, bisbe de Tolosa de Llenguadoc i mr.; sant Demetri, mr.
- 30. ■ Dissabte** [Rm 10,9-18 / Sl 18 / Mt 4,18-22]. Sant Andreu, apòstol, de Betsaida, deixeble del Baptista i germà de Pere; santa Justina, vg. i mr.

Comença el temps d'Advent. Nou any litúrgic: cicle A

- 1. ■ † Diumenge vinent**, I d'Advent (lit. hores 1a setm.) [Is 2,1-5 / Sl 121 / Rm 13,11-14a / Mt 24,36-44]. Sant Eloi, bisbe de Noyon (641-660), patró dels qui treballen els metalls; sants Edmon Campion i Robert Southwell, preveres, i beats Roger Filcock, Robert Middleton i companys, màrtirs (jesuïtes); sant Naüm, profeta (s. VII aC); santa Natàlia, mr., esposa de sant Adrià.

JESUCRIST, REI DE TOT EL MÓN

▮ Lectura del segon llibre de Samuel (2Sa 5,1-3)

En aquells dies, les tribus d'Israel anaren a trobar David a Hebron i li digueren:

«Som família teva, som os del teu os i carn de la teva carn. Ja abans, mentre Saül era el nostre rei, tu conduïes les tropes d'Israel quan anaven a la guerra i quan en tornaven, i el Senyor et digué: «Tu pasturaràs Israel, el meu poble, seràs el seu sobirà».» Així, quan els ancians d'Israel anaren a trobar el rei a Hebron, el rei David va fer amb ells un pacte davant el Senyor i l'ungiren rei d'Israel.

▮ Salm responsorial (121)

R. *Quina alegria quan em van dir: «Anem a la casa del Senyor.»*

Quina alegria quan em van dir: / «Anem a la casa del Senyor». / Ja han arribat els nostres peus / al teu llindar, Jerusalem. R.

És allà que puguen les tribus, / les tribus del Senyor. / A complir l'aliança d'Israel, / a lloar el nom del Senyor. / Allí hi ha els tribunals de justícia, / els tribunals del palau de David. R.

▮ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,12-20)

Germans, doneu gràcies al Pare, que us ha fet dignes de tenir part en l'heretat del poble sant, en el Regne de la llum. Ell ens alliberà del poder de les tenebres i ens traspasà al Regne del seu Fill estimat, en qui tenim el nostre rescament, el perdó dels nostres pecats.

Ell és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel, com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell.

Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 23,35-43)

En aquell temps, les autoritats es reien de Jesús clavat en creu i deien: «Ell, que en salvava d'altres, que se salvi ell mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit».

Els soldats també se'n burlaven: tot oferint-li vinagre, li deien: «Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix». Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: «El rei dels jueus». Un dels criminals penjats a la creu, també li deia insultant-lo: «¿No ets el Messies? Salva't a tu mateix i a nosaltres». Però l'altre, renyant-lo, li respongué: «¿Tu que estàs sofrint la mateixa pena tampoc no tens temor de Déu? I nosaltres ens ho mereixíem, perquè estem sofrint el càstig que ens correspon pel que hem fet, però aquest no ha fet res de mal». I deia: «Jesús, recordeu-vos de mi quan arribeu al vostre Regne». Jesús li respongué: «T'ho dic amb tota veritat: Avui seràs amb mi al paradís.»

▮ Lectura del segundo libro de Samuel (2Sa 5,1-3)

En aquellos días, todas las tribus de Israel fueron a Hebrón a ver a David y le dijeron:

«Hueso tuyo y carne tuya somos; ya hace tiempo, cuando todavía Saúl era nuestro rey, eras tú quien dirigía las entradas y salidas de Israel. Además el Señor te ha prometido: «Tú serás el pastor de mi pueblo Israel, tú serás el jefe de Israel».» Todos los ancianos de Israel fueron a Hebrón a ver al rey, y el rey David hizo con ellos un pacto en Hebrón, en presencia del Señor, y ellos ungieron a David como rey de Israel.

▮ Salmo responsorial (121)

R. *Vamos alegres a la casa del Señor.*

¡Que alegría cuando me dijeron: / «Vamos a la casa del Señor!» / Ya están pisando nuestros pies / tus umbrales, Jerusalén. R.

Allá suben las tribus, / las tribus del Señor, / según la costumbre de Israel, / a celebrar el nombre del Señor; / en ella están los tribunales de justicia, / en el palacio de David. R.

▮ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,12-20)

Hermanos:

Damos gracias a Dios Padre, que nos ha hecho capaces de compartir la herencia del pueblo santo en la luz. Él nos ha sacado del dominio de las tinieblas, y nos ha trasladado al reino de su Hijo querido, por cuya sangre hemos recibido la redención, el perdón de los pecados. Él es imagen de Dios invisible, primogénito de toda criatura; porque por medio de

él fueron creadas todas las cosas: celestes y terrestres, visibles e invisibles, Tronos, Dominaciones, Principados, Potestades; todo fue creado por él y para él. Él es anterior a todo, y todo se mantiene en él. Él es también la cabeza del cuerpo: de la Iglesia. Él es el principio, el primogénito de entre los muertos, y así es el primero en todo. Porque en él quiso Dios que residiera toda la plenitud. Y por él quiso reconciliar consigo todos los seres: los del cielo y los de la tierra, haciendo la paz por la sangre de su cruz.

▮ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 23,35-43)

En aquel tiempo, las autoridades hacían muecas a Jesús, diciendo: «A otros ha salvado; que se salve a sí mismo, si él es el Mesías de Dios, el Elegido.»

Se burlaban de él también los soldados, ofreciéndole vinagre y diciendo: «Si eres tú el rey de los judíos, sálvate a ti mismo.» Había encima un letrero en escritura griega, latina y hebrea: «Este es el rey de los judíos.» Uno de los malhechores crucificados lo insultaba, diciendo: «¿No eres tú el Mesías? Sálvate a ti mismo y a nosotros.» Pero el otro lo increpaba: «¿Ni siquiera temes tú a Dios, estando en el mismo suplicio? Y lo nuestro es justo, porque recibimos el pago de lo que hicimos; en cambio, este no ha faltado en nada.» Y decía: «Jesús, acuérdate de mí cuando llegues a tu reino.» Jesús le respondió: «Te lo aseguro: hoy estarás conmigo en el paraíso.»

Crist Rei de l'Univers. Pintura del taller de Memling (s. xv), Museu de Belles Arts d'Estrasburg.

☺) Aquesta imatge parla

COMENTARI

El rei dels jueus

La litúrgia d'avui ens presenta l'escena de la crucifixió segons sant Lluc, i ens mou a contemplar-la des de l'òptica de la reialesa del crucificat. Hi contrasta la contraposició d'actituds entre, d'una banda, les autoritats, els soldats i un dels criminals penjats a la creu amb Jesús i, de l'altra, el segon dels companys de Jesús a la creu. Mentre els primers es dediquen a escarnir Jesús ironitzant sobre la seva capacitat de salvar —si no és capaç de salvar-se ell mateix, com pretén de salvar els altres?—, el segon confia en Jesús.

Els títols que fan servir per referir-se a Jesús són significatius. Les autoritats ironitzen sobre

el títol religiós de «Messies de Déu, l'Elegit», expressió de l'esperança en una intervenció de caire religiós. Els soldats ironitzen sobre el títol de «rei dels jueus» que li havia donat Pilat i que hi figura en el rètol de la creu; ells l'entenen com un cabdill sediciós contra el poder de Roma.

Jesús, al llarg de la seva vida, ha defugit els títols de messies i de rei que, precisament ara, usen en contra seu. Ell ha preferit el de Fill de l'home, més ambigu i menys conegut, per a distanciar-se de les esperances del poble i de les autoritats. Perquè Jesús ha volgut oferir una esperança més fonda que no pas la dels títols humans.

Per part seva, el segon company de creu reconeix, primer de tot, en comptes de queixar-se

del seu destí, que pateix una pena merescuda a les seves malifetes, i també reconeix la innocència de Jesús. S'adreça a ell pel seu nom, *Jesús*, com han fet pocs personatges de l'evangeli; és a dir, ho fa amb confiança i familiaritat. Li demana que es recordi d'ell quan sigui al seu Regne; és a dir, prenuncia la victòria de Jesús més enllà de la mort i li demana un simple record. Obté, però, més que tota la resta de personatges evangèlics; obté el paradís amb la vida eterna de Déu.

Jesucrist és rei perquè humilment ha triomfat sobre la maldat del món i la mort, i és capaç de compartir la seva victòria amb els seus amics, que confien desinteressadament en ell.

Jordi Latorre, SDB

AGENDA

L'agenda més completa de la diòcesi la trobareu al web, o bé enfocant el telèfon mòbil en aquest codi QR que hi enllaça directament.

Ordenació sacerdotal
de Mn. Eduard Puig i Mn. Josep Teixidó

Eucaristia presidida pel Sr. Cardenal Arquebisbe Dr. Lluís Martínez Sistach

BASILICA DE LA SAGRADA FAMILIA
DIUMENGE 1 DE DESEMBRE DE 2013
A LES 17 H

Ordenacions sacerdotals. El Dr. Lluís Martínez Sistach, el diumenge 1 de desembre (17 h), a la Sagrada Família, ordenarà dos preveres alumnes del Seminari Conciliar: Mn. Eduard Puig i Mn. Josep Teixidó. Recollida d'invitacions gratuïtes, del 25 al 29 de nov., de 10 a 14 h i de 16 a 20 h (c/ Diputació, 231).

ACTES I CONFERÈNCIES

Eucaristia en sufragi de Mn. Francesc Muñoz. Presidida per Mons. Sebastià Taltavull, dissabte 30 nov. (20 h), a l'església del Santíssim Sacrament (c/ Aragó, 268). Organitza ANFE, t. 669 286 454. Celebració en castellà.

Ritu d'Ingrés al Catecumenat. Per a infants en edat catequètica, dissabte 30 nov. (12-18 h), matí festiu-catequètic al Col·legi Sagrada Família d'Urgell (c/ Avinyó, 20). A les 17 h, celebració del ritu a la Catedral, presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach. Per a adults, diumenge 1 des. (17 h), a la Catedral. Cal inscripció prèvia (t. 934 541 898 / 620 030 530).

L'Advent i el Nadal a Santa Maria del Mar. Durant l'Advent, missa major internacional amb la corona d'Advent (12 h), que es clourà amb deu minuts de música d'orgue meditativa, tot esperant el Nadal. La vigília de Nadal, abans de la Missa del Gall (23 h), Cant de la Sibilla, seguida d'una novetat: la poesia de Salvador Espriu en el seu centenari, com una nova sibil·la d'avui.

6a Setmana Bíblica «Jesús de Natzaret». Pquia. Medalla Miraculosa (c/ Consell de Cent, 110). Dies 25-30 nov. Conferenciants: A. Prevosti, M. de Paz, S. Pié, Q. Fernández, P. Pedregosa, J.M. Rovira Bellosó, F. García. Informació: t. 652 078 868 i quimil66@yahoo.es.

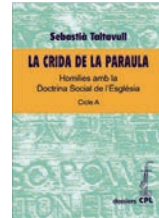
Programa complet al web de l'Arquebisbat (www.arqbcn.cat).

Festivitat del beat Ramon Llull. Acte acadèmic a la Facultat de Filosofia de Catalunya (URL), presidit pel rector de la URL, Josep M. Garrell. Dimecres 27 de novembre (12 h), aula magna Facultat (c/ Diputació, 231). Hi intervindran: Conrad Vilanou, Armando J. Pego, Sílvia Coll-Vinent i Jaume Aymar. Per a més informació: t. 934 534 338, a/e: www.facultat@filosofia.url.edu.

LLIBRES

Homilies de Mons. Sebastià Taltavull.

El Centre de Pastoral Litúrgica publica les homilies amb la doctrina social de l'Església per al cicle A —que comencem el proper diumenge—, que ha preparat el bisbe auxiliar de Barcelona. El llibre es titula *La crida de la Paraula*, apareix a la col·lecció Dossiers CPL en català i castellà. També s'edita en italià i castellà a l'editorial Editrice Vaticana.

EXERCICIS I RECESSOS

Recés d'Advent per als Instituts de Vida Consagrada. Diumenge 1 de desembre, dirigit pel senyor cardenal, al Seminari Conciliar de Barcelona (10.15-17 h). Per quedar-se a dinar, cal trucar a la Secretaria del Seminari (t. 934 541 600,

de dl. a dv. de 9 a 14 h) abans del 27 de nov.

Regenerar-se i créixer humanament a partir de les crisis i els fracassos. Dia 7 desembre (10-18 h), al Monestir de Montserrat, adreçat a nois i noies. Informació i inscripcions: t. 938 777 765, c/e: tonipou@yahoo.com.

CONCERT

Ensamble de Moxos. En clau musical i ètnica, un cant missional de resurrecció: El que estava perdut és ben viu! Dia 29 nov. (19.30 h), al Col·legi St. Ignasi (c/ Carrasco i Formiguera, 32). Entrada gratuïta.

BREUS

Aquesta imatge parla

Un nen amb iniciativa. El diumenge 26 d'octubre, mentre el papa s'adreçava a les famílies que omplien la plaça de Sant Pere per una Jornada de la Família, un nen s'acostà al Sant Pare, que l'acaronà. El nen es trobava bé prop del Papa i algunes persones li van oferir caramels per mirar d'engalipar-lo perquè se n'apartés. Però l'infant va continuar allà i va arribar a seure a la cadira papal.

PALABRA Y VIDA

La dimensión eclesial de la fe

Este domingo, fiesta de Jesucristo, Rey del Universo, acaba el Año de la Fe que promulgó e inició Benedicto XVI el día 11 de octubre de 2012, recordando el inicio del Concilio Vaticano II, clausurado por el papa Francisco. Pero el compromiso de la fe, el compromiso de vivir como cristianos en medio del mundo de hoy continúa.

Como continuación de la carta pastoral titulada *Hombres y mujeres de fe*, que publiqué al comienzo del curso pasado, este año he dedicado una nueva carta al tema de la fe, pero con una relación especial con la Iglesia y con la comunidad cristiana. Lleva como título *Vivir la fe y edificar la comunidad cristiana*.

Hoy más que nunca, para vivir la fe, es imprescindible el apoyo y el clima que puede aportar una verdadera comunidad cristiana. Y la primera y más grande comunidad cristiana es la Iglesia. Ella es la madre de nuestra fe.

¿Qué significa creer eclesialmente? Creer eclesialmente quiere decir que el *creo* es, de hecho, un *creemos*: el *yo* de la confesión de fe cristiana no es el *yo* aislado de la persona, sino el *yo* comunitario de la Iglesia. Cuando di-

go *yo creo*, supero las fronteras de mi subjetividad aislada y me integro en el sujeto común que es la Iglesia. El acto de fe cristiana es siempre un acto que hago en Iglesia y que me sitúa en la comunión de la Iglesia.

Por esto Benedicto XVI, en la carta en la que proponía la celebración del Año de la Fe, dice: «Creer no es un hecho privado. Profesar con la boca indica, a su vez, que la fe implica un testimonio y un compromiso público. El cristiano no puede pensar que creer es un hecho privado..., la misma profesión de fe es un acto personal y al mismo tiempo comunitario. En efecto, el primer sujeto de la fe es la Iglesia. En la fe de la comunidad cristiana cada uno recibe el bautismo, que es el signo eficaz de la entrada en el pueblo de los creyentes para alcanzar la salvación.»

La encíclica del papa Francisco publicada con motivo del Año de la Fe, titulada *Lumen fidei* —*La luz de la fe*—, afirma claramente que la vida de fe se da en un ámbito comunitario y tiene un fundamento comunitario. Así se puede comprender la gran importancia de edificar hoy y de poder disponer de unas co-

munidades cristianas que lo sean verdaderamente.

Esta visión nos puede ayudar mucho a vivir más conscientemente nuestra fe. Hoy predomina, también en el ámbito de la creencia, una visión individualista. Pero este planteamiento nos cierra a la riqueza e incluso al consuelo de la visión más comunitaria, en la que alcanzan su verdadero sentido la liturgia y los sacramentos, sobre todo el bautismo y la eucaristía.

En la liturgia de la misa, encontramos una oración bellísima dirigida al Señor que dice así: «No mires nuestros pecados, sino la fe de la Iglesia». La Iglesia se propone ser una comunidad que acoge, dialoga y acompaña a los que confían encontrar a Jesucristo. No se considera una comunidad de selectos o de perfectos, sino de pecadores redimidos y perdonados por Cristo. Por eso —como nos dice con frecuencia el papa Francisco— debe ser siempre y ante todo una comunidad de perdón y de misericordia.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona

laSalle AR Utilitzeu el QR per descarregar-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android

Apunteu el vostre dispositiu a la fotografia que contingui la icona i descobriu-ne el contingut multimèdia